

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezéd ügyében legyen. A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Erdély autonómiájáról...

Salat Levente, a Babes-Bolyai Tudományegyetem (Kolozsvár) dékánhelyettese szerint meglehetősen optimista vélekedés, hogy 10-12 éven belül megvalósulhat Erdélyben az etnikai alapú, területi autonómia.

A Bell Research közvélemény-kutatását a Nemzetpolitikai Tükör legfrissebb számában ismertették. A kutatás szerint a megkérdezett romániai magyarok mintegy fele esélyt lát arra, hogy Erdély valamilyen típusú autonómiát szerez.

Salat Levente hozzátette: az elképzelhető, hogy a közigazgatási vagy a regionális jellegű autonómiaformák valamilyen módon mélyülnek, konszolidálódnak. Ugyanakkor azt nagyon nehéz megbízhatóan mérni, **hogy az emberek mit értenek autonómia alatt**; a vitát ő maga sem tudná eldönteni - mondta.

Illúzió, hogy az erdélyi magyarság számára a nemzetközi közösség ad majd megoldást. Fontos, hogy a kérdést szerepeltessék nemzetközi fórumokon, megfelelő szinten, de ha lesz politikai döntés, az Romániában fog megszületni. Az autonómiastátusok elérésének 3 módja van: nemzetközi szerződés vagy kétoldalú szerződés, illetve a belső jogrend alakítása alapján, és ebben az esetben az utóbbi adott - jelentette ki Salat.

Véleménye továbbá: ahhoz, hogy ennek az esélyét növeljék és napirendre tudják tűzni, alapvetően kell azon változtatni, ahogyan az autonómia kérdéssről gondolkodtak

Erdélyben, és azon, hogy ebben a kérdésben ignorálják a román partnert. Nem volt eléggé koherens stratégia arra, hogy miként lehet a román közvéleményt jobb belátásra bírni, hogyan lehet befolyásos politikai partnereket szerezni, hogy ez a kérdés eséllyel kerüljön be a román közpolitika napirendjébe. A román közösség rendkívül megosztó és egymásnak ellentmondó üzeneteket kapott arról, hogy az erdélyi magyarság milyen típusú autonómiát akar, ami az egyik nagy probléma.

Kitért arra is, hogy napirenden van Romániában az ország regionális átalakítása, de nem biztos abban, hogy a vita idén lezárul. Eléggé szkeptikus azzal kapcsolatban, hogy ez a vita milyen eredményeket hoz majd, főleg, ami a magyar autonómiatörekvéseket illeti. Ha az elmúlt 10-15 évben az autonómia ügyében nagyot nem haladtak is, de egyfajta regionális identitás feltétlenül körvonalazódott és megerősödött. Ezt mutatja a **székelyzászló-mozgalom** ügye is. A román politikai erők egy fontos része szempontjából ugyanakkor ez arra szolgált, hogy mozgósítsa a román többséget egy lehetséges vesztéssel szemben.

Ez a törekvés azonban kontraproduktív bizonyult, hiszen míg korábban azt lehetett hallani, hogy Székelyföld nincs is, most már ezt nem lehet mondani. Az Országgyűlés Hivatalának külügyi igazgatósága által gondozott folyóirat, a Nemzetpolitikai Tükör legfrissebb számában olvasható felmérés 3 határ menti (Bihar, Szilágy, Szatmár) és 3 székelyföldi (Kovácsna, Hargita, Maros) megyében készült tavaly augusztus és október között. Az 1800 válaszadó fele szerint kivívható az erdélyi autonómia: 12%-uk szerint négy, 18%-uk szerint nyolc, 19%-uk szerint pedig 12 éven belül van esély az autonómia megszerzésére. A székelyföldiek 58%-a vélte úgy, hogy Erdély autonómiája 3 politikai cikluson belül elérhető. Ugyanez az arány a határ menti megyékben lényegesen alacsonyabb: 30%.

Forrás MTI. (1. szintén vezércikk 1.o. Interjú Tökés Lászlóval. Szerk.)

Havi „HUFImondat”:

Egyedül a legnagyobb erő sem tehet mindent, nem tehet sokat. Egyesített erőknek pedig a lehetetlennek látszó is gyakran lehetséges.

Kölcsey Ferenc

Olvasunk... és gondolkozunk

„Egy magyar szombat - Buenos Airesben”

Szeretem a vasárnapokat! Mert mindig nehéz órák után következnek, akár egy hosszú kinyújtózkodás, egy mély és felfrissítő lélegzetvétel. Mert a magyar szombatok éppannyira fárasztóak, mint amennyire élvezetesekek. Talán pontosan ez a kimért egyensúly engedi meg, teszi jóvá a kitartást, a mosolyt, az ismétlődő felelősségvállalást.

Ma vasárnap van. Mégpedig egy gyönyörű vasárnap! Ragyog a nap, kellemes, langyos szellő tologatja a hulló őszi levelek seregét. Megelégedetten vizsgálom át a tegnapi napomat. Még tart a hangulat pezsgése, az elvégzett munka öröme is! Nem egyszerű átállni a következőkre. Még nehezebb objektíven elhatároznom, mi volt kimagasló, és mi nem annyira. Lássuk!

*

Szombat reggel van. A ZIK (Zrínyi Ifjúsági Kör) földrajz órájára megyek. A szeniorokat készítem a cserkész-segédtszti színvonalú tantárgyra. Az órszervezői szinten már „átcsúsztak”, és a vezetői tábort is elvégezték a múlt nyáron. A csoport nyolc 16-17 éves serdülőből áll. Édesek, mindenkortól ismerem őket, vagyis az ő rövid „mindenkoruktól”.

Tegnap volt az idei 3. óráim velük. Természetesen átveszem velük az előbbi vizsgájuk fogalmait. Ismételten döbbenek rá az emigráció egyik valóságára: habár a gyerekek többsége majdnem folyékonyan beszél magyarul, a konyhanyelvet kezelik csak simán. Ahhoz, hogy a tantárgy mélyébe vezethessem őket, szükséges egy komoly szókincs bővítés alkalmazása. Egy aránylag komplett szólistát mondtam tollba nekik spanyolul. Megkértem, írják mellé a magyar kifejezéseket.

Földrajzi szókincs kezelése! Hogy beszéljünk a Tiszáról, ha nem tudjuk, mit jelent egy „árvíz”, egy „szabályozás”, egy „meder” szó? Bizony lehetetlen! Avagy elemezhetjük az időjárást anélkül, hogy a „csapadék”, vagy a „hőmérséklet” és az „éghajlat” szavakat használjuk?

A tollbamondás gyakorlat eredménye nem volt kielégítő, így hát a tegnapi órát e szavak értelme rögzítésére szántam - és nem is foglalkozhattunk mással. Az iskola hagyományos kolompszóval parancsolja ránk a záróra idejét.

Dél van, majdnem negyed kettő. Ebédszünet? Nem ám! Rohanok át a csekély száz méterre fekvő Hungária hátsó utcáján lévő cserkészotthonunk aljába, vagyis a néptáncosok próbatermébe. Már várnak, ui. ma van az első „A magyarok népviselete” című előadásom a 14 kétórás sorozatból. Elhelyezkedem, szétrakom a szükséges anyagomat, és máris ömlenek a történetek, az adatok.

A tanfolyam célja az, hogy mire véget ér, többen értsenek valamennyit ehhez az igazán varázsos szakmához, ami a viselet eredete, miértje, tervezése és készítése. Mostantól kétszer havonta jövünk össze évvégéig. Zárónak felmérés is lesz, és emellett minden résztvevő kell készítsen egy igazi, szép magyar népviseletet is (szabad választása szerint). Az új viseletdarabokat majd ki is állítjuk, és munkánk eredményét egy egyszerű fogadás keretében megosztjuk másokkal is. Előreláthatólag minden évben lesz ilyen kurzus, mindig különböző csoportoknak, a jelentkezők lehetőségei szerint.

Délután hármast üt az óra. Érkeznek a Kolomp táncosai. Nagy a ricsaj, sok az ölelés. Kényelmes öltözet, táncpő, kezdődik a 3-órás gyakorlat.

Közben körülöttünk vidáman zajlik a cserkészfoglalkozás is. Olyan nyüzsgés van, hogy öröm nézni! Ide-oda rohangálnak apró gyerekek, vezetők ügyködnek és a táncosok a kalotaszegi táncrend részleteit gondolozzák. Harsog a szép muzsika, csengnek a gyermeknevetések, sípszó hallatszik, népdal... Nem is biztos, hogy le tudom írni ezt a hangulatot! Látni-hallani kell!

Hat óra. Gyors pakolás, átöltözés, sietünk fel a Hungária 1. emeletére: cserkészotthoni beszámoló és parancsnoki átadás következik! (1. beszámoló a HUFI 2.o.). A vitetés a 39. Magyarok Nagyszabonyi leánycsapat tavalyi gyalogtúrájáról szól. Kimagasló teljesítmény képeit láthatjuk!

Közvetlen utána meghatóra, sorsrajzolóra vált át a lelkület. **Gorondiné Haynal Edith** cst. újabb 4 év után átadja a csapatvezetést **Lajtaváry Zsuzsi** cst.-nek. Valóban megrázó percek alatt hangzanak el a volt parancsnokok jó munkát kívánó szavai. Az új szakasz az eddiginek egészséges folytatását biztosítja. Könyves szemek, reszkető hangok és tágas mosolyok követik egymást. Mindenféleképpen s akárhonnan gondolunk bele, „érdemes” tettekről, tartalmas időről és megosztott feladatról tanúskodott ez a szertartás is!

Este van, este van, ki-ki nyugodalma... Sietek haza. Vár az otthon nyugalma. VEKI-re, vezetői kirándulásra készülünk. Dolgoznom kell a rám szánt programrészlettel. Amikor belépek kis lakásom ajtáján, ott vár Bonzo, hűséges círmoscám. Lehajolok, ölsbe veszem, és míg cirógatom, nagyot sóhajtok és elgondolodom...

Megpróbálok lelassulni, lazítani. Holnap vasárnap!

Zólyomi Kati

Közeledik Trianon dátumának évfordulója. Az **autonómia** szó hozzásimul a régi, hontalanító kifejezéseinkhez.

Európa szívében az etnikai elfogadás, a föld megosztása, a súlyos történetekkel megfűszerezett

múlt kavargó az elmében. Ahogy eddig alakult az országok politikai helyzete, a döntések káosza is befurakodott az európai uniós államok közérdekeibe. Természetesen nem eshet még szó sem egy felvidéki vagy egy délvidéki

magyar autonómiáról... Közben nyomunkban lüktet a június, a világon szétszórt magyarok tiszteletadásai, a különböző vélemények megfontolása. Talán szép lassan haladunk is valamerre, együtt. (ZK)

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Serkenj fel, kegyes... táncosnép!

A Kolomp néptáncgyűttes idei 2. nagy vacsorája! Az, hogy születésnapokat ünneplünk, csak sima ürügy: **Blahó Andrásék** kertészmunrói háza ismét befogadja a huszonnéhány zajos, vidám táncosbarátot.

Egyhuzamban folynak a foglalkozások. 3 óra néptáncoktatás-tanulás után rövid félórás leállás, harapni való és... átrobogás Munro felé! Az idő zseniális! Egy kis pulcsival megvagyunk a kert végtelenül kellemes keretében. Úgy ölelgetjük egymást, mintha hetek óta nem találkoztunk volna...

Mindenki hozott valamit, legfőbbképp a „Kolomp” feliratos kerámiasajkát! Pörkölt rottyog a szabadtéri tűzön, saláták tömkelege sorakozik az asztalon. A galuska is melegszi, loccsan a bor, a sör, a jókedv! Távolabb, ma-

Rottyog a pörkölt!...

gyar népzene hallatszik... a laza beszélgetések és a vakuk villanásai oldják fel a korábbi nyugalmat. Az ég csillagos, a levegő friss és száraz, őszilevél illatú. Apró gyerekek játszás színesíti a

felnyitott csoport zsviját.

Nagyon sokan vagyunk: „nem táncos” barátok is közénk vegyültek. **Juló (Blahóné, házigazda)** és **Pali (Bauer-Vágó)** születésnapja van soron, de igazság szerint barátságunk fonálait erősítjük! Mert a táncpróbák alatt (hiszitek vagy sem) a komoly fegyelem és a célkitűzés irányában mozgunk. Ott aztán nincs másról szó, mint a tánctechnikáról, a rendek különlegességei elsajátításáról, a végtelen ismétlések gyakorlatáról. Mindenki úgy figyel, mintha élete függne ettől! Mert a kolompok néptáncosok akarnak lenni, igazi néptáncosok! Ezt igénylik tőlem, kérdéseik sokszor elvezetnek a magyar népi kultúra legmélyebb területeire is. Közben nevetnek, támogatják egymás botladozásait, és minden lehetőséget megtesznek azért, hogy nem éppen kis elvárásaimnak is eleget tegyenek. Drágák, aranyosak, jószívűek és felelősek. A kis szünet alatt egy cigi, egy ital, egy kis lélegzetvétel - és máris következik a folytatás (még több születésnap ünnepség lesz nemsokára: Alberté és jómagamé).

*

A vacsora elhúzódik, szinte nem is éreztetni esetleges végét... Mindig nehezen határozzuk el a búcsúnak pillanatát! Már várjuk a következő találkozást.

A Kolompnak rendszeres és jóindulatú „söfőrjei” is vannak. Olyan nincs, hogy egy Kolomp egyedül bandukoljon haza! **Robi Negrisoni, Tóth János, Feldmann Tomi, Lencz Karsai, Pancho Francisco, Benkő Lacika** gondoskodnak a pool-ról. Mindenki autóval érkezik haza. Ez is annyira kedves, a gondviselés non plus ultrája! Gond? Hát igen! Manapság valóban nem egyszerű sem a közlekedés, sem

A Kolomp vidám férfitagozata

a távolságok kezelése, sem az időszakitás egy olyan foglalkozásra - bármilyen nemes is az -, amelytől se pénz, sem előny, csupán a tudat és a magyarságápolás kapható.

A Kolomp táncgyűttes tagjainak nagy része igen messziről jár be kétszer hetente a próbákra: Lanúsból. Quilmesből, Haedóbból, a belváros több részéről... és a 20 táncos jár, szorgalmasan végzi az együttesbe való tartozása követelményeit! Nem győzöm csodálni, meghálálni, elismerni. Megszerették a csoportot, már a néptánc iránti szenvedély határán mozognak, és bevallom őszintén (s szerényen), módszerem élő példaként haladnak a siker útján!

Hihetetlen módon fejlődnek, és csekély 3 és fél év után kimondhatom büszkén-boldogan: szemem láttára, egy igazi táncosnői nő ki magát! Már megállhatják helyüket a többiek mellett is. Már szilárdan a 2014-es São Paulo-i XII. Dél-Amerikai Néptáncverseny műsorszámainkkal bajlódunk. De *kedvvel* bajlódunk, örömmel! Azzal az elhatározással, hogy e 3 táncjelenettel a Kolomp is bizonyára remekelni fog. Nem a precizitásról beszélek itt, hanem a tisztességes élni akarásról! Arról a tényről, hogy a Kolomp ismét bebizonyíthatja a néptánc kultúra egyik alapfogalmát. Azt, amely a tiszteletéről, a gyakorlat eredményéről, a tudatosságról és a rendszeres csoportmunkáról szól. Az életkor egyéni állapotáról, a magyarság iránti szeretetről. Vannak alkatilag tehetségesebbek, gyengébbek, magasabbak s alacsonyabbak, vékonyak és teltek is - a lényeg a lelkiület, a megosztott érzés, a baráti kapcsolat, a cél! Ösvényünket nyitogatjuk a mai világ szertelen zagyvasága ködében! Huszonnéhány lélek, ugyanannyi természet, adottság...

Hála és elismerés a vezetőnek!

*

Az elkövetkező napokban lesz a hagyományos Trianon emlékére tartott tiszteletadás műsora a Hungáriában. A Kolomp énekelni fog, egy-egy felolvasást is vesz a vállára, a magyarság összhangja jelképeként! Minden reményem a legtisztább elfogadás, az elgondolkodás... az a lelkiület, amelyre indítványoztuk az együttes irányát is. *Magyar a magyarnak!* Magyar felnőtt a magyar felnőttnek. Hiszen ha a felnőttek nem tartanak ki és össze, akkor oda a fiatalság!

Üzenet: Ez év vége felé a Kolomp ismét bemutatja - egyelőre zárt körben - az új produkcióit. Majd szokásosan értesítjük barátainkat, ismerőseinket is. Szeretettel,
Zólyomi Kati, együttes irányító

LELKI SARKOCSKA

Szabd meg az életed fokozatát, és indulj el felfelé!

Tíz lépcső

- 1 - Szórd szét kincseid. A gazdaság legyél te magad.
- 2 - Nyúdd szét díszeid. A szépség legyél te magad.
- 3 - Feledd el multságaid. A vígság legyél te magad.
- 4 - Égesd el könyveid. A bölcsesség legyél te magad.
- 5 - Pazarold el izmaid. Az erő legyél te magad.
- 6 - Oltsd ki lángjaid. A szerelem legyél te magad.
- 7 - Űzd el szánalmaid. A jóság legyél te magad.
- 8 - Dúld fel hiedelmeid. A hit legyél te magad.
- 9 - Törd át gátjaid. A világ legyél te magad.
- 10 - Veddd egybe életed-haláld. A teljesség legyél te magad.

Weöres Sándor „A teljesség” (részlet)

LEÁNYCSERKÉSZEK:

Tábori beszámoló és Parancsnoksági átadás a 39.sz. Magyarok Nagyasszonya I.cs.cs.-nál

2012 nyarán az immár 58 éves csapat **Szeley Cynthi** vezetésével 3-hetes mozgótábor rendezett a San Juan és Mendoza tartomány hatalmas hegyei között. Útjuk Chilébe is átvitte őket. Az 1. héten, a San Juan-i szakaszon a fiatalabb leánycserkészek is részt vettek.

A beszámolóra csak idén került sor, április 20-án, amikor a Hungária MIK szobája megtelt szülővel, cserkészbaráttal. A sok-sok képpel színesített bemutató a csodálatos tájakra, sőt még a Csendes-óceán habjai közé is elvezetett mindnyájunkat. A természeti szépségek mellett jó volt érezni, hogy a résztvevők a 3. és 4. cserkész törvényt kellőképpen gyakorolták: az év alatt összegyűjtött tárgyakat az ottani iskoláknak

A hegytúra bemutatója

átadták, napjaikat cserkésztestvéri szellemben élték.

Mit hoztál a táborból? Másutt nehezen lelhető kincset: a felejthetetlen közös élményt, a nehézségek közös megoldásának örömeit, a tisztaszívű barátság elmélyítését!

Haynal Edith, lelépő parancsnok

Majd következett a parancsnoksági átadás: **Lajtaváry Zsuzsi** cst. az új parancsnok. **Haynal Edith**, a csapat eddigi vezetője a volt parancsnokait meghívta, és kivétel nélkül mindenki jelen volt - személyesen vagy üzenetével! **M. Boddolai Margit** csapat-alapító szavai idézete nyitotta meg a ritka megható szertartást: „Igen, ez kell ezeknek az idegenbe szakadt lányoknak, gyerekeknek! Otthoni tűz, otthoni lélek, otthoni öröm... Igen, lányok, megcsináljuk!” Majd **Balogh-Kovács Judit** kihangsúlyozta, hogy Lajtaváry Zsuzsinak micsoda segítséget jelent cserkész, emberségi példát közvetlenül a saját családban lelteni, és külön kitért a drága emlékü elődjére: a „Hontalan Sas”, **Lajtaváry Endre** nagyapa és a cserkésznemzedékek vezetői **Benedek László Cala** nagyapa és **Benedek László** nagybácsira. **Kesserű Judit** USA-ból, **Fóthy Erzsébet** és **Benkő Teri** Magyarországról bizalmukat fejezték ki, és a kötelességgel vállalt és jól elvégzett munka örömeit kívánták.

Lajtaváry Zsuzsi, a megilletődött új parancsnok

A jelenlevő **Pejacsevich Letti, Meleg Piroska, Lomniczy Alexandra** és **Bernáth Anikó** szeretetteljes, biztató szavakkal a

mindig megújuló kihívások kreatív megoldására ösztönözték és a nagy cserkészcsalád segítőkész támogatására hivatkoztak. **Rajczy Kati** és **Szeley Cynthi** (Németországból) üzenete Isten áldását kérte és a munka élvezetét kívánta. **Haynal Edith** kihangsúlyozta, hogy gyakorlatilag a szombati programot Zsuzsi, lelkes gárdájával, már hosszú ideje vezeti, és ő is, mint minden felszólaló további segítségét ajánlotta fel.

A szertartást **Lomniczy Mátyás** körzeti parancsnok vezette le. **Lajtaváry Zsuzsi** már parancsnokként a többi vezetővel való együttműködés fontosságát hangsúlyozta ki. A Cserkészindulót örömteli szívvel énekeltük el: a csapat jó kezében van, bízunk benned, Zsuzsi, és Jó Munkát kívánunk!

Gorondiné Meleg Judit
Képanyag Baltház Mártha

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

VIII. VEKI

Ez egy olyan hely, ahol ellaknék! Ezt gondoltam magamban, amikor az utas szállító kishajó megállt egy rozoga, régi móló mellett. A Paraná de las Palmas folyó vidáman hullámozott alattunk. Felspricelt lábainkra, csomagjainkra is, míg az őszi ég fenyegetően szürkült fölöttünk. A természet pedig, mintha egy halomba szedte volna az összes jellegzetes tigris tájakat, úgy fogadott minket, mint a rég nem látott testvér.

A mólócska hossza behúzódott a sziget szívéig. Már látni lehetett a házat is. *Micsoda ház!* Mesebeli oszlopokra épített és határozottan gusztusos faszerkezet. Noha tudtuk, hogy üres, mégis ablakai, mint az eddig alvó szemek felénk pislantva vártak ránk. Nedves volt a levegő, és egy kellemes, majdnem tavaszi szél táncoltatta körülöttünk a változatos fafajták ezerszínű lombját. A mi csevegésünkön kívül csak a hullámsapkodás és a falevelek suhanása hallatszott. A sziget ásitott egy nagyot... mi pedig lepakoltunk mindent a mólóra és onnan (emberlánc módszerrel) be, a pislogó ház mellé.

Harmincnéhányan néztük a *colectivera* (autóbuszhajó) nyugalmas eltávolodását. **Megkezdődött a nyolcadik hagyományos VEKI**, Escobarhoz közel, az óriási La Plata folyó deltájának szigetvilága egyik szépséges és vadregényes helyén, a "La Clementina" szigeten.

*

Az idő nem volt az a „jaj, de kedvezményes”, mert nyirkos feszültsége végig esőre figyelmeztetett. Viszont nem volt hideg, s csodás módon valahányszor nyílt s tágas terepmunkára volt szükségünk, egyszer sem esett. Amúgy - bizony végig! „*Daltól hangos erdő-mező-berek, merre járunk mi, cserkészek... dalol a szív, muzsikál a lélek, vele dalol a természet!*”... A közismert cserkésznóta ez egyszer 100%-ig beteljesült! Végig énekeltük a kirándulást! És mondhatom, harmincnéhány hang felhallatszik a felhőkig!

S mekkora a szerencsénk: csupán másfél órára lakunk az ilyen felséges helyektől! A felhők nehezedtek, a lelkület alakult, a nedves, hódok-ásta, lyukas pázsit pedig befogadta szaladó-játszó lépteink nyomát. Gondolom, e nyomok még mindig ott vannak, érintetlenül, a métázás, a futás, a programjaink után is. Másfél nap alatt sok minden történt, a valódi cserkészfoglalkozás összeszorított fogalma: javaslatok, ötletek, önfeledt, megosztott játék-szórakozás... Mindez az őszi fák selymessége alatt. Esteledéskor, mint minden esetben, rőzszesedés, előkészület és: *tábortűz!*

Ámde ez más volt a szokottnál. Féllelmetes és óriási, vízszintes villámok világították meg arcunkat, nem csak a fellobbanó tűzünk lángjai. A dörgések, egyik a másik után, a langyos szél, a vihar előzetes hangulata! Felülmúlhatatlan volt! Tűz és villám, népdal és mennydörgés!

hogy annyi helyet foglaltak el bennük, mint a pihenésre vágyó testünk maga.

A pihenés valójában *pihenés* volt, a késő éjszakai csend legmélyebb keretében. Odakinn csak a páracseppek, a fákon kapaszkodó esőmaradékok muzsikája alkotott némi szellemjellegű, halk mormogást. Itt ott egy szabad madár zsoldára csiripelt által a semmibe. Ez a *csend-nem csend* leírhatatlan földi csoda, s mi része lehettünk!

Az ideji kirándulásnak többoldalú elképzeléseit, mint mindig, a KÖRS vezetői gárda állította össze. Eddig nagyjából segédtisztokból és cserkésztisztokból tevődött össze a társaság. Egy-két éve bevettük az aktív őrsvetetőket is. Zsenge, kedves és még teljesen tapasztalatlan vezetőjelöltek. Tehát ezért ez alkalommal valamennyire bonyolultabbra ígérkezett a kirándulás: a nagyobb korkülönbség, az érettség kérdései merültek fel a készülődés alatt, hiszen már hivatalosak voltak a legfiatalabb s nemrég kiképzett őrsvetetők is! Az ember sokszor, igen sokszor nem tudja, hogy tegye, mit tegyen, hogy a fiatalabbak támaszára válják, mert semmi sem életképebb tanulság, mint maga az élet eltelte. Ezt azonban csak a felnőttek tudjuk (mármint azok, akik ezt érzékelik).

Páratlan élmény, de csak azok számára, akik kimerészkednek a szabadba, akik „feláldoznak” egy hétvéget azért, hogy a cserkészszeme felrészítse teljes, egész lényüket. Jómagam is csak arról írhatok ilyen igazán-őszintén, amit láttam, amit átéltem. A villámos táborítélet! Hála a Jóistennek! A magyarok népdala egybe fonódott az ózonillatú est levegőjével...

*

A ház e hétvégnek egy különleges fejezete volt. Úgy emelkedett előttünk, mint egy bástya. Titokzatos és felfedezetlen módon. A sejtelmes ablakai két szintről néztek lefelé... nyikorogtak a lépcsőpadlók kopott fadestekái, s minden lezseren heverő bútor egy szebb, volt álomról tanúskodott. Alváshoz megszálltuk az összes helyiséget, a hálósájkaink épp,

Az órák nemigen számítottak. Betöltöttük őket játékkal, énekkel, a finom főztünk illatával, a tüzeink susogó ösbeszédével. Áhítatra is hajlott az idő, kis gyertyalángra, mélyebb gondolatokra szánt pillanatra. Gyönyörű volt a vasárnap reggelre kigondolt „gyülekezet”! Minden felnőtt szem és hang hitgyökeret eresztett volna a sok fiatal láttán.

A kirándulás mozzanatai érzékenyen követték egymást addig, míg véget ért a fantázia. Mert egy ilyen hétvég csak a mesevilágban található meg párját! Utána a mindennapiság lapossága, a túlélési harcok következnek, a realitás pillanatfelvételei. Vagyis a városi életünk mozzanatai. Hazamenni. és üdítő-sört kortyolni, tévét nézni, elmerengni a számítógép előtt a

képernyő döbbenetesen „virtuális” vonzóerejében. Mert ugye már tudjuk, hogy az élet valódi értékei a fák alatt, az erdőben, a vízforrások, a tüzek hamvai mellett rejtődnek el, mintha a rideg életünk egy álmodozó „átmenet” lenne csak.

Az ideji VEKI kulcsszava a „SZOLGÁLAT” volt, miközben a megszokott emléktárgy egy zsebkényelemre alkalmas, ízlésesen kinyomtatott népdal füzetecske, amelynek címe magától beszél: „*Sok száz magyar népdal és nóta*”. Most is készültek újabb eredeti fohászok, a résztvevők ihletéből fakadó kis imák. Ezeket is, akár az előző kiránduláson megfogalmazottakat, majd könyvecskében rögzítjük.

*

Ismét megtörtént a Rover avatás, amellyel gyarapodott a szürkenyakkendős csapat száma! Vessünk-öntözzünk-arassunk! Néha nem bontakozik ki előttünk azonnal az eredmény, de szinte minden magocska kinő majd valamikor, valahogy - valahol. Néha elcipeli más helyre egy lelkiismeretes madárcsőröcske!

További jó munkát!

Zólyomi Kati cst.
a Buenos Aires-i KÖRS nevében

MINTA TÁBOR BESZÁMOLÓ

JÚNIUS 15 - 17:30

MIK
SZOBÁBAN

LESZ
UZSONNA

EN EL
CUARTO
MIK

CON RICA
MERIENDA

15 DE JUNIO - 17:30

VIDEO DEL CAMPAMENTO

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata **HONVÁGY**

Lassan odajutottam, hogy bármit mondok, megkérdőjelezem, hogy miért mondom így, miért nem amúgy. Vagy minden egyes szón elgondolkozom, honnan jön, honnan ered, hogyan fűződik össze ezzel vagy azzal. Barátaim is nevetnek, mert bárhol vagyok, papír és ceruza a kezemben, és írok, írok, szavakat, kifejezéseket, és elgondolkozom... és mindig ugyanoda jutok: hihetetlenül gazdag a magyar nyelv. Hihetetlenül csodás. Mindennek van értelme, logikája, semmi sem véletlen. Semmi.

Vegyük például ezt a gyönyörű szót, hogy **HONVÁGY**. Ez összetett szó. **Hon** az anyit jelent, hogy haza, szülőföld. **Vágy** az meg hiányérzetet fejez ki. Valamit nagyon hiányolok: a honomat.

A szótár szerint **honvágy: külföldön élőknek hazája utáni sóvárgása**. Gyönyörű kifejezés. De honvágyam van, ha a családomat, a barátaimat hiányolom. Tehát magyarban a HON fogalom az a szülőföldre vonatkozik, de a szüleimre is, a családomra, az OTTHONOMRA. A haza, a család, a barátok egy szinten vannak, a haza olyan fontos, mint azok, akiket szeretek.

És ha már itt tartunk, akkor biztos felfigyeltetek arra a szóra, hogy **OTTHON** meg **ITTHON**. **OTTHON**, a családi házamban, ami az anyém, ahol jól érzem magam a családommal, otthon, ha én épp nem tartózkodom ott, viszont itthon, ha épp itt vagyok, benne. Ezt ennyire érthetően, ennyire világosan csak a magyar mondja. És mindig jelen van a **HON** szó, ami azt fejezi ki, hogy odatartozom.

Itt álljunk meg. Nem véletlen, hogy magyarban a meghatározó szavaink **HOL**, **HOVA**, **HONNAN**. Már megint itt van a HON rag, ami megnevezi a mi helyünket. „**Hun** van az apád?” - kérdezi a népmesében az öregasszony a gyermektől. Népiesen így mondták. Tehát a meghatározóink is a HON szóból erednek. Hun. Hon. Hol.

Tanuljuk a magyar történelmet, sőt tanítjuk a fiatal nemzedéknek. 896-ban volt a **HONFOGLALÁS**. Ezt minden gyermeknek, mindenkinek tudnia kell. Milyen szépen fejezi ki, ugye? Honfoglalás. Egy vándorló nép egy területet elfoglal és ott hazát alapít, és az a hely attól kezdve foglalt. Honfoglalás. De más népnél nem volt honfoglalás. Ez kizárólag a magyar nép esetére vonatkozik. Más népek elfoglaltak területeket, vagy felfedeztek földeket, de hont csak a magyarok foglaltak.

Aztán létezik az ige, hogy **HONOL**, lakik valahol. Mostanában sokat halljuk azt a kifejezést, hogy **HONOSÍTÁS**. Az az eljárási, amellyel valakit az ország állampolgárává fogadják. Ez folyik most javában a követségen. Sok honosítás.

Szó volt a **HONTALAN SASOKRÓL**. Kik voltak? 1945-ben a II. VH után nyugat-európai menekülttáborokban újjáéledt a magyar cserkészlet. Első közösségük **HONTALAN SASOK** néven működött. Hontalan, mert hazájából elűldözött.

Azt is hallottuk, hogy **HONVÉD**. Védi a honát, a hazáját. Ki védi a honát? A katona. **HONVÉDSÉG**, magyar hadsereg. Az 1848-49. évi szabadságharc hadserege. 1867-1918 között a hadseregnek a magyar kormány irányította részét.

Hogyan hívjuk azokat a személyeket, akik egy hazában, egy helyen születtek? **HONFITÁRS**. Akinek ugyanaz a hazája, nemzete, mint a miénk. Figyeltétek, mennyire körülrajzolják a szavak a kifejezést? Hon: haza + fi: fia + társ. Tehát, akik egy helyen születtünk, fiai vagyunk a hazának és egymás társai is egyaránt.

Csak tünődöm... és nem győzőm csodálni ezt a magyar nyelvet. Mennyire mély.

» MAGYAR » ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítónk:
Espinosa Dr. Benkő Teri cst.

Új vetélkedő

Tavaly 40 éves lett a táncházmozgalom, a táncház bekerült az UNESCO kulturális örökségei közé. Már ez is pozitív lendületet adott a mozgalomnak, beszéltek erről a rádióban, a híradókban, és persze programok és előadások sorozata készült ezzel kapcsolatban.

Idén elsőnek megszervezték a *Felszállott a páva* nevű vetélkedőt. A sok Megasztar, Csillag születik mellett végre egy új, más, saját stílusú vetélkedő! Egy magyar vetélkedő. Több kategóriában lehetett indulni: szólista táncos, szólista énekes, szólista zenész (pl. furulya, tekerő), zenekar, táncpár, együttes, kisebbségi folklór is volt, pl. szerb, szlovák, roma. A kategóriákon és ezeken belül is nagyon színes előadásokat lehetett látni-hallani. A Duna tv közvetítette, nagy siker volt. Sok olyan ember is nézte, vagy legalább beszélt-tudott róla, aki egyébként

nem szereti a néptáncot. Tudok olyanról, aki a program hatására ment el először egy táncházba.

Egy jól kigondolt, nívós, országos vetélkedővel, szerintem, a szervezők felülmúlták a legmerészebb vágyakat is. Nemcsak a mai Magyarországról jelentkeztek, hanem a történelmi Magyarországról is. Egy igazi magyar, összefogó, kapcsolatot teremtő program volt. Talán az egyik legszebb dolog az volt, hogy a versenyzők nem „igazi” versenyzőként viselkedtek. Persze mindenki

nyerni akart, a sikerre törekedtek, de emellett érdeklődéssel nézték a másik munkáját és élvezték magát a megmérettetést.

A légkör inkább barátságosnak tűnt, ezt később a szervezők is megerősítették. A veszteseket nem alázták meg ronda kritikákkal, mint ahogy sokszor a vetélkedőkben történik. Itt mindenki jó volt, inkább nehéz volt választani a jó és a jobb között. A nyertesek kitűnőek. Sok munkalehetőséget kaptak, annak ellenére, hogy mindenki amatőr. A legtöbbet még egyetemisták.

Nagy lendületet adott ez a magyar tánc és zene életének. Biztos vagyok benne, hogy most kevesebben gondolják „ciki”-nek a néptáncot-népzeneét. Nem is beszélve, hogy sok mindenkire eljutott, és ez az új, „modern” formátum a fiatalabbak körében is vonzó. Jövőre ismét megrendezik. Sok sikert nekik!

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250 - (1636) Olivos
☎ 4799-8437 / Iroda ☎ 4711-0144

ELNÖK: ZOMBORY ISTVÁN estebanzombory@gmail.com

Választmány: Júniusban kivételesen 4. szerdán.

Titkárság: Bernáth Erzsébet (Pintyő)
Keddől - péntekig 18 - 21 óra. Szombat 15 - 20 óra.
hungariabuenosaires@gmail.com

Tartozásának összegét mailen is megérdeklődhetsz.
Az Egyesületi tagdíjak bankátalással befizethetők:
Banco de la Provincia de Buenos Aires, Suc. 5080 OLIVOS
Beneficiario: Hungaria CUIT: 30-61506567-2
CBU: 01400380 01508002240916
Cuenta Corriente N°: 022409/1
Kérjük tisztázza mailcímünkre, kinek a tagdíját fizeti, hány hónapra, és szíveskedjék elküldeni a befizetési szelvényt másolatát. E-mailen küldjük a hivatalos nyugta másolatát. Az eredeti átvehető az irodaórákban.

És ugorhatunk a mai napjainkba, a számítógép világába. Ott is jelen van ez a rag. Hát nem azt mondjuk, hogy HONLAP? Van egy honlap, amelynek neve „Hun vagytok magyarok a nagyvilágban?”

A honfoglalástól a honlapig... a hon, a haza, a család, a barátok...

Milyen jó, hogy tudok magyarul!

Ami az íróasztalon maradt Nem véletlen. Június. Trianon.

Wass Albert:

Dalol a honvágy

Szeretnék szántani,
hat ökröt hajtani,
régie eke szarvát
kezemben tartani.

Harmatos hajnalon
régie utat járni.
Régie erdőszélen
virágot csodálni.

Szeretnék még egyszer
tavaszbúzáat vetni!
jó feketeföldet
a kezembe venni.

Beszívni illatát
frissen kaszált fünek,
mialatt a réten
tücskök hegedülnek...!

Látni, még csak egyszer,
a leszálló estét.
Villanó szárnyával
az érkező fecskét.

Keleti ég alján
ahogy gyúl a csillag,
békés tájak fölé
békességet ringat...

Istenem, add, hogy még
egyszer haza menjek!
Régie hegyeimen
új bort szüreteljek!

Fáj a bujdosás már.
Csupa fáj az élet.
Elvész idegenben
erdélyi cseléded.

Régie hegyeimen
lábujjhegyen járnék.
Jó volna a napfény!
Szép volna az árnyék!

Szép volna, jó volna!
Hallgass meg, Úristen!
Hisz más kívánságom
e világon nincsen:

Szeretnék szántani!
Hat ökröt hajtani!
Régie ekém szarvát
még egyszer...
még egyszer
kezemben tartani!
(1946)

Wass Albert:

Szolidaritás...

«- Tudják, én szegény fiú voltam és gyermekkoromban anyám elszegődött a községhez disznópásztornak. Maguk most nevetnek, pedig a disznók előtt megemelheti a kalapját minden ember. Tudják-e milyen jószándékú, becsületes állatok azok?»

«- Három éven át jártam ki a legelőre velök, tavasztól őszig. Megismertem őket. Hűségesek, tisztességesek. Értik? Szerettek engem! Pedig én nem is voltam disznó, csak ember...»

Nyelt egyet és egy pillanatig maga elé bámult a padlóra. Aztán folytatta:

«- Egy őszön makkoltatni küldtek föl a hegyekbe. Akkor történt, hogy farkasok kezdtek kerülgetni a kondát. Volt a rám bízott állatok között egy, amelyik mindig külön járt a többitől. Egy rühes, sovány kis süldő. A többi nem túrte meg maga között, mert, hogy maga alá piszkolt, fektiben. Mert a disznó nagyon tiszta állat, tudják-e, az elverli magától az ilyet. A konda szügyene volt ez a süldő. És éppen erre mentek rá a farkasok.

«- Reggel történt, alig valamivel virradat után. Éppen kitereltem az állatokat a karámból s álmosan dűtöttem neki hátamat egy bükkfának, amikor a visítást meghallottam. A kis rühes süldő megint valamivel távolabb túrt a többitől, s azt cserkésztek be a farkasok. Négyen támadtak reá egyszerre. De amikor én felütöttem fejemet a sivalkodásra, már valamennyi disznónak fönt volt a feje és a következő pillanatban az egész konda összeröffen s mint egy roppant fekete henger rohant reá a farkasokra. Képzelnék csak el kétszázegynéhány disznót, tömötten egymás mellett, fölemelt ormánnyal rohanni, fújva és fogcsattogtatva! Szempillantás alatt elkergették a farkasokat, s a kis rühes süldőnek néhány harapáson kívül semmi baja nem történt. Én pedig sokat gondolkoztam akkoriban azon, hogy miért is védte meg a farka ezt az egyet, akit amúgy is kitalított maga közül s akit azután sem fogadott vissza soha. De csak most jöttem rá: azért, mert disznó volt az is.

«- Hát látjátok, ezért szeretnék disznó lenni. Mert irigylem a disznóktól a szolidaritást, ami az én emberi falkámból hiányzik. Mi tanokat hirdetünk és jelszavakat halmozunk jelszavakra, de közben mindenki csak önmagával törődik, nemhogy a kisujját is mozdítaná másért. Ha akkor, ott az erdőn, az én disznófalkám is úgy viselkedik, mint ma az emberi társadalom: rendre az egész falkát fölfalhatták volna a farkasok.

«- Mint ahogy az embereket is fölfalja rendre a gonoszság és az önzés...»

Főolvasásra került Wass A.(1908-1998) emlékköszorúzáson Egerben 013.1.8
Köszönet Sziki K./Farkas P., Eger

